

”Băile Govora – orașul meu de suflet”
- amintiri din copilărie... -

Am cunoscut orașul Govora tare demult, într-un trecut cu aromă de vacanță de vară, pe când pășisem, ca și elevă, în clasa a IV-a, ”cu brio”. Vacanța la Băile din Govora a fost o pregustare a vacanței petrecută la bunicii materni, locuitori ai comunei Costești, județul Vâlcea.

Stațiunea Govora? Minunată prin părculețul care ne-a primit, înfloritor, încă dis-diminețată, de la întâiul ceas al sosirii în mirificul orașel aducător de liniște, de încărcare a ”bateriilor”, de refacere a sănătății...

Băile Govora? Nu știu cum erau, doar mama urma tratamentul de refacere a sănătății, în stațiune. Noi (eu și sora mea), copii fiind, alegam cât puteam de mult în jurul hotelului în care fuseserăm cazați, alergam pe aleile parcului central, alergam pe holurile hotelului... Camera de hotel o transformasem, la un moment dat, în sală de gimnastică: pe postul național de televiziune se transmiteau Jocurile Olimpice, cu participare internațională, printre sportivi fiind prezentă și Nadia Comăneci. Noi o imitam, cu siguranță, pe ea, sărind pe saltelele patului sau chiar imitându-i, cu grație, exercițiile de la sol...

Govora? Aici am văzut, la cinematograf, pentru întâia dată, filmul ”Alo, aterizează străbunica!”. Și tare mi-a plăcut, pentru că am râs: un râs nevinovat de copil dolofan, cu obraji rotunji, mângâiați de soarele după-amiezilor de vară, murdari de dulcele vatei de zahăr pe băț, care ne era nelipsită la ieșirile din camera de hotel... Un râs nevinovat de copil, cu genunchii mereu purtând semnele de... ”bună purtare”: căzături, căzături și iar căzături... Dar – ce e cel mai important! – fără dureri!

Govora? Mirificul plimbărilor în prag de seară, cu mirese de tei întârziati în floare...

Stațiunea Govora? Aici am pus bazele primei prietenii: am cunoscut o doamnă profesoară din mediul universitar, cu care m-am împrietenit și care chiar mi-a dăruit un frumos cadou de ziua mea de naștere, ce picase chiar în perioada aceea: august, luna lui cupțor. 12 august. Era o gentuță - țin minte și astăzi! -, tip portmoneu, care se purta la gât.

Stațiunea Govora? Aici am descoperit, pentru prima dată, cum se coase pe etamină și ce minunății pot ieși din mâini pricepute! Numai eu eram o neîndemânică! Sora mea ”prinsese” stilul și cosea extrem-extrem de frumos! Modelul îl avem și acum!

Govora rămâne în sufletul meu și prin amintirea... deserturilor...: prima felie de lubeniță din acel an, primul porumb copt din acel an, primul porumb fiert din acel an, primele floricele albe de porumb, precum niște mirese gătite de nuntă, în așteptarea prințului ce avea să sosească pe calul înspumat, parcă din valurile Oltețului...

Govora? Nu pot uita nici praful din stația de autobuze, care făceau legătura între *Băi* și celelalte comune ale județului. La fel, nu pot uita gara... Gara care, la orice vârstă, te face visător... Visezi, cu ochii deschiși, în ritmul cântecului roților de fier ale trenului... Oh! Trenul! De mult timp n-am mai mers cu trenul și tare îmi este dor de o călătorie cu el!...

Govora? Orașul meu cu suflet de copil!

NICOLETA ENCULESCU